

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy rozporządzenia 854/2004/WE⁽¹⁾ przyznają właściwemu organowi uprawnienia dyskrecjonalne do ustalania czasu, w którym następuje ubój zwierząt, przy uwzględnieniu spoczywającego na tym organie obowiązku wyznaczenia urzędowego lekarza weterynarii w celu sprawowania kontroli uboju zwierząt, lub też czy właściwy organ jest zobowiązany do wyznaczenia takiego lekarza weterynarii w czasie dokonywania uboju ustalonym przez rzeźnika?
- 2) Czy przepisy rozporządzenia 854/2004/WE przyznają właściwemu organowi uprawnienia dyskrecjonalne do odmowy wyznaczenia urzędowego lekarza weterynarii w celu sprawowania kontroli weterynaryjnej zgodnego z prawem uboju zwierząt, w przypadku, gdy podano do wiadomości dokładny czas, kiedy będzie miał miejsce ubój w autoryzowanej ubojni?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139, s. 206).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 16 lipca 2013 r. — Lisa Kelly przeciwko Minister for Social Protection

(Sprawa C-403/13)

(2013/C 274/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lisa Kelly

Strona pozwana: Minister for Social Protection

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli pracownik mający miejsce zamieszkania w państwie członkowskim A pozostawał w stosunku zatrudnienia objętym ubezpieczeniem w tym państwie przez okres nieznacznie krótszy niż trzy lata, a następnie okres ostatnich sześciu miesięcy jego zatrudnienia objętego ubezpieczeniem przypada w państwie B, to czy prawem właściwym w przedmiocie późniejszego wniosku tej osoby o wypłacenie świadczeń z tytułu choroby powinno być (i) prawo państwa członkowskiego B dla potrzeb art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004/WE⁽¹⁾ czy też (ii) prawo państwa członkowskiego A, w którym ma on miejsce zamieszkania dla potrzeb art. 11 ust. 3 lit. e)?
- 2) Czy do celów udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma okoliczność, że jeżeli orzeczono by, iż prawem właściwym jest prawo państwa członkowskiego B, to rzeczonemu pracownikowi w ogóle nie przysługiwałaby wypłata świadczenia z tytułu choroby; podczas gdy sytuacja taka nie miałaby miejsca, jeżeli orzeczono by, iż prawem właściwym jest prawo państwa członkowskiego, w którym ma on swoje miejsce zamieszkania (to znaczy państwa członkowskiego A)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 16 lipca 2013 r. — R na wniosek ClientEarth przeciwko Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs

(Sprawa C-404/13)

(2013/C 274/25)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ClientEarth

Strona przeciwna: Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku, w którym zgodnie z dyrektywą w sprawie jakości powietrza (2008/50/WE)⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), w danej strefie lub aglomeracji zgodność z wartościami dopuszczalnymi dwutlenku azotu nie została osiągnięta w terminie do dnia 1 stycznia 2010 r. określonym w załączniku XI do dyrektywy, czy państwo członkowskie zobowiązane jest, na mocy dyrektywy lub art. 4 TUE, do ubiegania się o odroczenie terminu zgodnie z art. 22 dyrektywy?
- 2) Jeżeli tak, w jakich okolicznościach (jeśli w ogóle) państwo członkowskie może zostać zwolnione z tego obowiązku?

3) Jak duży wpływ (jeśli w ogóle) na obowiązki państwa członkowskiego, które nie spełniło wymogów art. 13, ma art. 23 (w szczególności jego ust. 2)?

4) W przypadku niespełnienia wymogów określonych w art. 13 lub 22, jakie (jeśli w ogóle) środki powinien podjąć sąd krajowy zgodnie z europejskim prawem w celu zapewnienia spełnienia wymogów art. 30 dyrektywy lub art. 4 lub 19 TUE?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 18 lipca 2013 r. — Barbara Huber przeciwko Manfred Huber

(Sprawa C-408/13)

(2013/C 274/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Karlsruhe

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Barbara Huber

Strona pozwana: Manfred Huber

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (¹),

aby § 28 ust. 1 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy w sprawie Geltendmachung von Unterhaltsansprüchen im Verkehr mit ausländischen Staaten (ustawy w sprawie dochodzenia roszczeń alimentacyjnych w stosunkach z innymi państwami — Auslandsunterhaltsgesetz, zwanej dalej „AUG”) stanowił, że

wówczas, gdy uczestnik postępowania nie posiada zwykłego miejsca zamieszkania w Niemczech, w przedmiocie wniosku w sprawach o alimenty rozstrzyga w przypadkach art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 4/2009 wyłącznie Amtsgericht

właściwy dla siedziby Oberlandesgericht, w którego okręgu zwykle miejsce zamieszkania ma strona pozwana lub osoba uprawniona?

(¹) Dz.U. L 7, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2013 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-409/13)

(2013/C 274/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, A. de Gregorio Merino i I. Gurov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 maja 2013 r., w której Komisja postanowiła o wycofaniu swojego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ogólne przepisy dotyczące pomocy makrofinansowej dla państw trzecich,

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rada podnosi trzy zarzuty na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o wycofaniu projektu rozporządzenia na późnym etapie pierwszego czytania w ramach zwykłej procedury ustawodawczej.

W pierwszej kolejności Rada twierdzi, że wycofanie projektu rozporządzenia stanowi poważne naruszenie zasady kompetencji powierzonych ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej. Zdaniem Rady żaden przepis traktatów nie udziela Komisji w sposób wyraźny ogólnego uprawnienia do wycofania projektu, który przedłożyła ona prawodawcy unijnemu. Jednakże o ile Rada nie kwestionuje istnienia takiego uprawnienia do wycofania projektu opartego na art. 293 ust. 2 TFUE, o tyle Komisja uprawnienia tego nie może wykonywać w sposób dowolny lub stanowiący nadużycie. Rada uważa, że wycofanie takiego projektu na bardzo zaawansowanym etapie procesu ustawodawczego jest równoważne przyznaniu Komisji swego rodzaju prawa weta wobec unijnych